

PERTTU HÄKKINEN

TAMMI

Hukkuminen

Käräjäoikeus vangitsi eilen kaksi pääkaupunkiseutulaista miestä epäiltynä 18-vuotiaan opiskelijan surmasta Helsingin Kumpulassa.

– Tapausta tutkitaan murhan surman tekotapa ja syytösten perusteella. Vangitettiin kaksi henkilöä, jotka epäillään murhausta.

Poliisi kaipaa yleisöltä tietoja erityisesti vaalean Opel-merkkisen henkilöauton liikkeistä surman tapahtumapaikalla keskiviikkona.

– Vainaja oli 18-vuotias opiskelija, joka oli ollut koulussa. Hänen surmansa tapahtui Kumpulassa. Poliisi on saanut joitakin vinkkejä, mutta kaipaa lisää tietoa.

KERTOMUS KUMPULAN SURMAYÖSTÄ

PERTTU HÄKKINEN

HUKKUMINEN

Kertomus Kumpulan surmayöstä

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Teos perustuu seuraaviin lähteisiin. Kursivoidut kohdat ovat suoria sitaatteja.

Alibi, Helsingin Sanomat, Iltalehti, Ilta-Sanomat, Murharyhmä-lehti
Esitutkintapöytäkirja

Helsingin käräjäoikeuden tuomio asiassa R 01/12643

Helsingin käräjäoikeuden tuomio asiassa R 01/12443

Helsingin käräjäoikeuden tuomio asiassa R 03/2142

Helsingin hovioikeuden tuomio asiassa R 02/2316

Hovioikeuden suullisen käsittelyn nauhat 13.02.2003

Kantelukirjoitus oikeuskanslerille ja apulaisoikeuskanslerin vastaus

Kuolinsyyntutkijan raportti

Poliisin kuulustelupöytäkirjat

Lausunto elinkautisvangin väkivaltariskiarviosta

Lumikki Avilan, Pedro Avilan, Raija Avilan, Jussi Haaran, Niko Hantusen, Juhan,

Juha Malisen ja kolmen tuntemattomana pysyttelevän ihmisen haastattelut.

Jansua ei tavoitettu haastattelua varten.

Muutoshakemus Helsingin hovioikeudelle

Oikeuslääketieteellinen ruumiinavauspöytäkirja ja kemiallismikroskooppinen
pii-levätutkimus

Pedro Avilan, Raija Avilan, Heikki Salon ja Antti Kärkkäisen kirjeenvaihto

Pedro Avilan mielentilaa koskeva lausunto

Purkuhakemus korkeimmalle oikeudelle

Pyyntö valtakunnansyyttäjälle

Raamattu

Rikoslaki

Selvitys sairaankuljetuksesta ja lääkäriyksikön lähete

Valitus Euroopan ihmisoikeustuomioistuimeen

Yksityisyyden suojaamiseksi joistakin henkilöistä käytetään joko pelkkää
etunimeä tai kutsumanimeä.

© PERTTU HÄKKINEN, PEDRO AVILA

JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2017

ISBN 978-951-31-9643-1

PAINETTU EU:SSA

Pidin joitakin vuosia takaperin toimistoa Orionin vanhan lääketehaan tiloissa Vallilassa. Valtaosa talon vuokralaisista oli hippejä: rakastettavia haihattelijoita, jotka tekivät karaoke-videoita, suunnittelivat ikiliikkujia ja keittelivät löyhkääviä kasvisruokia nuhruisessa yhteiskeittiössä. Kanssani samalla käytävällä kolme huonetta omastani eteenpäin viihtyi kuitenkin salaperäinen vuokralainen, joka ei istunut paikan yleisilmeeseen.

Törmäsin mieheen ensimmäisen kerran keittiössä. Hänen tumma ihonsa ja voimakkaat kasvonpiirteensä kielivät etelämaalaisesta sukuperimästä. Mies oli pitkä ja harteikas ja piti itsestään huolta: poolopaidan verhoama rinta oli leveä ja uuma kapea. Päänsä hän selvästi ajeli säännöllisesti. Kaikesta huolimatta hän poltti päivittäin useamman kourallisen käsin käärittyjä savukkeita ja joi litrakaupalla suodatinkahvia. Puhumisesta hän ei välittänyt. Miehen ympärillä leijui jonkinlainen vaikeasti määriteltävä salamyhkäisyyden utu: vaikka ruskeiden silmien katse oli levollinen ja toisinaan lauhkeakin, vaikutti samanaikaisesti niiden taakse kätkeytyvän jotakin padottua, joka vain haki silmänräpäyksen levyistä rakoa purkautuakseen voimalla. Hänessä oli jotain levottomuutta herättävää.

Viikkojen madellessa aloimme lopulta tervehtiä toisiamme keittiössä tai käytävällä: pikainen katsekontakti, nyökkäys, katseen palautus omaan kulkusuuntaan. Rituaali jatkui kuu-kausia.

Vaistosin, että mies saapui sellaisesta sosiaalisesta ympäristöstä, jossa oli oma tarkkaan määritetty käyttäytymiskoodistonsa, mutten osannut eritellä, mikä moinen paikka tai ympäristö voisi olla. Mies tuntui yhtä aikaa vetävän puoleensa ja hylkivän: kaipaavan kontaktia, mutta samalla kavahtavan sitä. Hänellä vaikutti olevan salaisuus. Suuri sellainen.

Eräänä kevättalven päivänä kahvin tippumista katsellesamme mies alkoi ihmetyksekseni puhua.

Hänen äänensä oli miellyttävä ja rauhallinen, jopa luottamusta herättävä. Mies kertoi olevansa taidelainausalalla ja kutsui minut katsomaan huonettaan. Kävelimme kymmenen metrin matkan pitkin harmahtavaa käytävää. Hänen toimistonsa oli huomattavasti siistimpi kuin omani: lattia oli verhottu parkettia jäljittelevällä laminaatilla, seinälle suurennetussa valokuvassa näkyi turkoosinvihreää vettä, kaistale hiekkarantaa ja muutama tuulesa heiluva palmupuu. Taustalla soi 90-luvun baleaarinen house.

Istuin nahkasohvalle, joka narahti allani kivuliaasti. Mies asettui pöytänsä taakse minua vastapäätä.

- Mitä sä teet työkse? hän kysyi.
- Mä olen toimittaja.
- Ai jaa, haluatko kuulla jotain vitun uskomatonta?
- Kerro.
- Mä olen elinkautisvanki.
- Jaa. Mitä sä sitten ulkona teet?
- Mulla on siviilityö lupa.

Katsoin miestä arvioivasti silmiin. Yhtäkkiä hänen käytöksensä ja siihen liittyvien yksityiskohtien hienovarainen järjestelmä muuttui ymmärrettäväksi. Yritin päätellä, vedättikö mies minua, mutten kyennyt rekisteröimään ilkkurisuutta hänen katseestaan. Tiedostin myös varsin hyvin, minkälaisista teoista ihminen tuomitaan elinkautiseen. Oli vain yksi looginen jatkokysymys.

– Mitä sä sitten teit?

– Muistatsä Kumpulan kidutusmurhan?

– Muistan.

– Mä oli toinen niistä tekijöistä. Mä hakkasin sitä jatkää ja katkoin siltä pari sormee. Mut tuomittiin murhasta, mut mä olen syytön.

Katsoin miestä vinosti hymyillen.

– Ei millään pahalla, mutta olen kuullut nuo samat sanat ennenkin.

– No vittu mä olen! hän sanoi äänellä, joka kuulosti hikoi-levan. Sitten hän puhui. Ensin hitaasti ja jäykästi, mutta tuota pikaa vuolaasti ja vyöryttäen: lopulta hänen kertomuksensa sotkeutui vyyhdeksi, jossa lankojen päitä oli mahdotonta löytää. Tarinat tuntuivat alkavan tyhjältä, eivätkä ne päättyneet mihinkään. Aivan kuin olisi kuunnellut viittä samanaikaisesti puhuvaa ihmistä. Nostin etusormeni pystyyn hiljaisuuden merkiksi.

Mies katsoi minua haastavasti.

– Ja mä voin todistaa sen.

I

02.57

- *Hätäkeskus.*
- *Limingantie 45.*
- *Mikä tie?*
- *Limingantie 45.*
- *Li- Li?*
- *Limingan.*
- *Limingantie. Just. Ni, mikä siellä on hätänä?*
- *Kumpula. Tulkaa takapihalle.*
- *Mikä siel on hätänä?*
- *Mies on tainnu kuolla.*
- *Limingantie 45, sanotko vähän tarkemmin? Onks se missä huoneistossa tai onks tää omakotitalo?*
- *No mä, tulkaa takapihalle.*
- *Tullaan, tullaan, mut kerro missä se on siellä se, mitä siel on tapahtunu?*
- *No täs on kaveri hakattu kadul vissii aika pahasti.*
- *Joo. Sun nimi on?*
- *Mun nimee ei tarvi tietää.*

- No, sano nimes nyt kumminkii, en mä sinne.
 - Mä oon Juha-Pekka.
 - Juha-Pekka. Puhutaan sillä nimellä susta vaikka sitte, joo.
- Kerros ny, mitä siel oikee on tapahtunu, et mä osaan laittaa oikeen ambulanssin, et mä tiedän.
- Kaveri on kuollut tai ei hengitä enää.
 - Joo, meeppäs sen kaverin luokse nyt siihen.
 - Mä oon koko ajan tässä.
 - Joo, koitapas herätellä voimakkaasti.
 - Mitä?
 - Reagoiko millään tavalla?
 - Ei. Mä oon kaatanu vettä, ei mitää.
 - Pistäpäs kämmenselkä suun eteen ja kokeile, tunnetko ilma-
virtaa. Haloo?
 - En tunne.
 - Et tunne ilmavirtaa. Oota hetki, mä laitan ambulanssin
tuleen. Mä palaan jutteleen sitte, oota hetki.
 - No joo, moi.
 - Et saa sulkee vielä.
 - Joo. Joo, mut tota älkää tulko pillit päällä. Tääl on, tääl on
vähä sellast rauhallisempaa porukkaa, että. Yrittäkää olla tule-
matta pillit päällä pihaa.
 - 491: Limingantie, berttatehtävä. Tiedätsä yhtään siitä, et
mitä siin on tapahtunu? Sä tulit sinne paikan päälle, johonki
asuntoon? Nii... mitä sitte?
 - Sit mä huomasin, et kaveri kerto, et pitäs soittaa ambulanssi
ja sitte en tiedä.
 - Että ite kerto?
 - En mä... en mä... mä en tiedä...
 - Se ite kerto sulle, että se tarvii ambulanssin, niinkö?

- Ei se pystyny. Itse asiassa, nii, kyl se pitäs tulla hakee täältä...
- Joo. Mä ambulanssin laitan, mut hei tota: pitäs se huoneistoki saada selville. Mikä rappu ja mikä huoneisto?
- Mä voin tulla siihe takapihalle.
- Nii, mut joka tapauksessa siis pitäis saada nyt se selville, jos sä et vaikka ole siellä takapihalla.
- No, Limingantie 45 A 1.
- A 1?
- Mmm.
- Mikä sun kaverin nimi on?
- En mä tiedä, mikä sen nimi on.
- Et tiedä kaveris nimee edes?
- E.
- Pyydä poliisit tänne. [Puhuu toisaalle.] Anteeks?
- Et se on Oskari.
- Oskari nimeltää. Tiiätsä sen sukunimee?
- E.
- Mistä sä tiedät, että se on pahoinpidelty siinä kadulla?
- En mä tiedä, se oli viel tajuissaa tos vähän aikaa sitte.
- Hetki sitte oli tajuissaa ja? Hei, soitatko mulle nyt poliisit tänne, jooko? [Puhuu toisaalle.]
- Niinpä. Mut tulkaa sieltä takapihalta.
- Epäselvä pahoinpitelyjuttu. Tää on varmaan ite mällänny tän. [Puhuu toisaalle.] Hei, älä nyt vielä sulje puhelinta.
- Mitä?
- Nii. No, kerro nyt, mitä ihmettä sit: se oli tajuissaan?
- No en mä tiedä.
- No kyllähän sä nyt.
- [Epäselvää muminaa] ... tajua?

– No kyllä mä tajuan. Eks sä tajua, etten mä nyt usko ihan mitä tahansa?

– [Epäselvää muminaa] ... kuolee melkein.

– ... ku sä sanot, että ensin se sano, et se on pahoinpidelty kadulla...

– [Epäselvää muminaa] ... lähettää sit ambulanssii, nii ku viimeksi mun kaveri kuoli siihen, ku ei ollu ambulanssii...

– Älä ny höpötä, ku sul on apua jo hälytetty sinne tulemaan. Siitä ei nyt o kyse, mun pitää tietää, et mä tiedän, laitaks mä sinne lääkäriyksikön. Laitanko mä sinne kuinka monta?

– Pistä lääkäri.

– En mä laita sitä suoraa, mun pitää saada tietoja. Muuten mä en voi sitä laittaa.

– Joo. No laittakaa joku, laita vaa joku. Mua ei kiinnosta, mä lähden roudaa nyt takapihalle. No ni, terve.

II

Pedro avaa oven ja astuu ulos.

Ilta-aurinko siivilöityy siniharmaitten elementtitalojen välistä, ylempää mäeltä kantautuu leikkivien lasten kiljahduksia. Tuuli kantaa mukanaan syreenin tuoksua, lähimetsässä laulavat tuntemattomat linnut. Hän sytyttää savukkeen ja katselee vaiteliaana ympärilleen; astelee pihan poikki, kääntyy vasemmalle ja alkaa laskeutua hiljalleen alas mäkeä. Kello käy yhdeksää ja hänen on päästävä Helsinkiin. Hän pyyhkäisee hiestä helmeilevää otsaansa: juhannusviikon illat ovat tukahduttavan kuumia ja sietämättömän kirkkaita.

Pedro vetää savua keuhkoihinsa. Tuntuu hyvältä olla ulkona: poissa äidin asunnolta.

Pedro potkaisee hiekkaa. Pienet jyvät hajaantuvat asvaltelle.

Vastakkaisella puolella tietä nuokkuu kaksikerroksinen punainen ostoskeskus, sen vieressä on koulu, koulun takana hiekkakenttä. Sillä kentällä hän on viettänyt tuhansia tunteja. Hän tuntee edelleen niiden jäljet lihassaan. Liikesarjat, toistot, toistojen toistot; hiekalla tanssivat nappulakengät, hien-

polttamat silmät, elementtitalojen ja metsänreunojen taakse levittäytyvät toiveitten tarhat ja lopulta myrkyllisen häpeän.

Hänet löydettiin nuorten maajoukkueeseen palloliiton poikahaavista, johon kutsuttiin eri ikäluokkien pelaajia eri piireistä. Poikahaavista etsittiin lahjakkuuksia.

Loppuleirillä Pedro pelasi viikon ajan oman piirijoukkueensa pelejä ja kiinnitti maajoukkuevalmentajana toimineen Juha Malisen ja tämän apuvalmentajien huomion itseensä. Pedro oli ikäisekseen vahva ja eritoten nopea; ulottuva toppari, joka ehti oikeaan aikaan oikeisiin paikkoihin.

Hänet valittiin maajoukkueeseen vaikka hän oli vuoden liian nuori. Hänessä oli valmentajien mielestä jotain erityistä. Jämäkkyyttä. Fyysistä valmiutta.

Malinen katseli kentänlaidalta kummastellen totista poikaa. Pedro oli hiljainen, sulkeutunut. Hänestä ei saanut sanoja irti repimälläkään. Havainnoija, tarkkailija, ajattelija, sellaisena Malinen poikaa piti. Ryhmän hyväksyntää etsivän tyhjänaurajan vastakohtana. Ja lahjakkaana. Oikeastaan jopa niin lahjakkaana, että Malinen usein sateessa seisoskellessaan pohdiskeli, kuinka Pedrosta oikealla harjoittelulla saataisiin todellinen ammattilainen. Ei se mahdotonta olisi: pelasihan poika nyt kahta ikäluokkaa maajoukkueessa ja oli muutenkin kaikin puolin päättäväisen oloinen. Henkiset ominaisuudet kunnossa: ehkä aavistuksen vetäytynyt, mutta tunnollinen puurtaja, joka kantoi osansa mukisematta. Ujo Pedro tosin oli, aivan liian ujo.

Asialle olisi tehtävä jotain.

Joukkue menestyi hyvin: he osallistuivat Pohjoismaiden mestaruuskisoihin Islannissa ja selvittivät tiensä EM-lopputurnaukseen Kyproksella. Jälkimmäiseen ei Suomen joukkue

yleensä yllä. Islannissa Pele tuli tervehtimään heitä. Kuvakin otettiin, mutta siitä tuli epätarkka. Pedro seiso i kuvassa aivan Pelen vieressä.

Seuraavana vuonna Malinen lähti seuraavaan valmennukseensa ja Pedro katosi kuvioista. Hukkui jonnekin. Malinen huomasi aina toisinaan ajattelevansa sateessa juoksevaa totista nuorukaista ja sitä, mihin tämä oli päätynt.

Pedro oli lähtenyt Ruotsiin Ljungskileen.

Kun laiva irtautui laiturista, hän seiso kannella ja seurasi ihmisjoukkojen juhlintaa Senaatintorilla. Suomi oli vienyt jääkiekon maailmanmestaruuden ja nummelalainen nainen vei samana iltana Pedron poikuuden. He yhtyivät toisiinsa hytin pimeydessä ilmastointijärjestelmän välinpitämättömän huminan säestäessä toimitusta taustalla. Pedro oli yhdeksäntoista, nainen vähän vanhempi. Oli omien sanojensa mukaan juuri valmistunut autoasentajaksi, vaikkei siltä päällepäin näyttänytkään.

Satamassa he hyvästelivät toisensa. Osoitteita ei vaihdettu.

Toukokuu kului jalkapalloseuran omistajan kotona, isossa valkoisessa talossa meren rannalla. Rinteeseen rakennettu talo sijaitsi kivenheittämän päässä pienen kesäkaupungin keskustasta. Elämä oli askeettista ja tarkkaan ajastettua: aamiainen, treenit, lounas, treenit, lepo ja seuraavana päivänä taas sama kuvio uudelleen. Kesäkuussa tuli pettymys. Pedro oli kuulemma hyvä, muttei riittävän hyvä.

Pettymyksen hän sieti, mutta häpeä oli toinen asia. Häntä hävetti palata Kirstinmäkeen. Hävetti palata ja luovuttaa, mutta jatkaminen olisi hävettänyt vieläkin enemmän.

Hän oli epäonnistunut.

Pedro tuijottaa savukettaan, se on sammunut. Hän pudottaa imukkeen halkeilleelle asvaltille.

Palatessaan hän oli 19-vuotias ja uhrannut koko siihenastisen elämänsä asialle, joka ei tarjonnut hänelle tulevaisuutta.

Ei jalkapallo ollut hänelle pelkkä harrastus. Se oli selviytymiskeino. Pedro näytti tummine piirteineen erilaiselta kuin muut Kirstinmäen lapset, ja erilaisuudesta rangaistiin. Talvi-aamuisin hän työntyti lumen halki kouluun vain havaitakseen portilla, että koko luokka-aste seisoi vastassa lumipallot käsissä. Splät! Splät! Splät!

Kesäisin piti puolestaan rynnistää karkuun, kun vanhemmat pojat sotkivat pyörillään perässä. Lumikki soimasi Pedroa siitä, ettei tämä puolustanut itseään, seisoj vain tumput suorina ja tyhjä ilme kasvoillaan, kun muut hyökkäsivät kimppuun. Mutta ei hän osannut.

Palloa hän sen sijaan osasi käsitellä ja sitä potkimalla hän oli saanut arvostusta, tai ainakin hänet oli jätetty rauhaan.

Pedro saapuu mäen juurella mutkittelevalle tielle.

Oikealla seisovat hilseilevät keltavalkoiset vuokrakasarmit, vasemmalla matala kärsineen näköinen parakkirakennus. Hänen lapsuudessaan se on ollut K-Valinta, mutta toimittaa nykyisellään juottolan virkaa. Pub Satulinna, nimensä veroinen. Punanaamaisia yksinhuoltajia ja nuoria eläkeläisiä teljettyinä ikkunateipin taakse. Istumassa pimeydessä ja kallistele-massa mukejaan. Ei Pedro siellä käy.

Helsingissä on toista: Soda ja Kerma pitkäraajaisine naisineen, jotka pukeutuvat beessiin ja tuoksuvat kosteusvoiteelta. Café Piritta pirivietereineen. Ikuisesti käryävä budi ja loputtomilta tuntuvat jatkot. Ihmisiä golfpallon kokoisine pupilleineen ahtautuneina aamuviiden aikaan hermeettisesti

suljettuun yksiöön. Kaikki kauhuissaan vartomassa nousevaa päivää, house soi ja leuat käyvät. Puhutaan vimmatusti eri asioita toisten päälle ja vannotaan aina väliin ikuista ystävyyttä. Hyviä aikoja.

Pedro istahtaa bussipysäkin penkille ja sulkee silmänsä. Häntä ahdistaa.

Hän on huhtikuussa kävellyt mielisairaalaan mutta nyt hän on taas kotona. Tai oikeastaan hänellä ei ole kotia. Tyttöystävänsä ja lapsensa luo hän ei voi mennä, eikä hän viihdy äitinsä asunnolla.

Haralle hän on sentään tervetullut, ja siellä hän mieluiten viettää aikaansa.

Helmikuussa Pedro on avautunut työterveyslääkärille ongelmistaan: Viiden kuukauden ikäisestä lapsesta ja aggressiivisesta tyttöystävästä. Asunnottomuudesta. Pahoinvoinnista. Hartioiden yli vedetystä suruhunnusta. Siitä, että mikään ei kiinnosta, mikään ei tyydytä, mikään ei anna rauhaa.

Äidinkin mielestä jokin Pedrossa on muuttunut. Tämän silmät ovat kadottaneet kirkkautensa ja uponneet syvälle kuoppiinsa. Ne muistuttavat suonsilmiä: kylmiä, sameita, upottavia.

Pedron hartiat painuvat kasaan. Päänsärkykohtaus ilmoittaa taas tulostaan.

Ohiajavista autoista kantautuu matalaa jytkettä. Teiniohjukset ovat matkalla yöhön.

Linja-auto numero 156 saapuu aikataulun mukaisesti. Ovi avautuu päästäen vetelän suhahduksen. Pedro nousee kyytiin. Laikukkaan ikkunan takaa avautuu sama fresko kuin tuhansina kertoina aiemminkin. Parhaat päivänsä nähneitä

omakotitaloja, metsäisiä notkelmia, vuodenajasta riippuen joko harmaata tai vihreää peltoa, elementtitalojen muodostelmia. Tuolla viljapellolla kerrottiin nähdyn outoja kuvioita. Olivatko ne tähtien lähettiläiden vai vitsikkäiden maanviljelijöiden tekosia? Siitä paikalliset jaksoivat jauhaa kyllästymiseen saakka.

Ei Pedron tilanne toivoton ole. Jos hän vain onnistuisi jotenkin selättämään masennuksensa, hän voisi palata sairauslomalta työhönsä teleliikenneyhtiöön.

Siellä hän on tehnyt niin kovaa tulosta, että yleni kuukaudessa ryhmäpäälliköksi.

Ja jos konttorityöt ikävystyttävät, ainahan hän voi vetää aerobicitunteja.

Tänä iltana kumpikin vaihtoehto tuntuu kuitenkin kaukaiselta.

Linja-auto hiljentää vauhtia. He kääntyvät rampilta alas Länsiväylälle.

III

Pedro nousee metroaseman harmaita kiviportaita. Hänen selkensä takaa kohoaa Elannon talo, McDonald'sin neonvalokaaret väikkyvät etuoikealla.

Vaikka kello käy jo iltakymmentä, ulkona on yhä valoisaa. Ja rauhallista. Loisteputkivalaistussa pikaruokalassakin on lähes autiota. Nuhruisen pöydän ääressä häntä kuitenkin odotetaan. Siivoton mies puolipitkissä hiuksissaan, sekakäytön syövyttämät kasvot kadulle päin kääntyneinä.

Pedron skeittikengät pysähtyvät kuivuneen veren väriselle klinkkerilattialle.

Ei vittu, Hantunen, hän puuskahtaa mielessään.

Pedro on tavannut Niko Hantusen kerran aiemminkin eikä erityisemmin perusta tämän seurasta.

– Mo, Hantunen toteaa ja irvistää tuttavallisesti.

Pedro istahtaa tätä vastapäätä.

– Missä Hara on?

– Aa, Hara ei oo tulossa messiin. Me mennään kahestaan.

Pedron lihakset jännittyvät, mutta hän pitää julkisivunsa tyynenä.

Hara, siviilnimeltään Harri Laitinen, asuu kivenheiton päässä Vilhovuorenkadulla piikkipuiston kupeessa. Hänet tunnetaan kuvioissa myös Dirtynä ja Vaatturina, ja hän kasvattaa ammatikseen pilveä, mutta säätää ohessa myös kovempia. Pedro on tutustunut Haraan siskonsa Lumikin poikaystävän kautta.

Tokoinrannan Café Piritan, tuttavallisemmin Piri-Aitan, Goa trance -bakkanaaleissa Hara nipsupusseineen on tuttu ilmestys. Psykedeelisillä kankailla ja pimeässähohtavilla dekoilla verhotusta homeensyömästä paviljongista on muotoutunut helsinkiläisen vaihtoehtonuorison sekoilukeidas.

Ulkonäöltään hipahtava ja olemukseltaan vetelä Hara ei edusta sellaista ihmistyyppiä, johon Pedro on Kerman ja Sodan kaltaisissa paikoissa tottunut. Vaikka Vaatturille maisuakin kaikki nenään ja suuhun mahtuva, hän saa liikeasiansa pidettyä ruodussa ja seurustelee Paparazzi-mallitoimiston listoilla olevan naisen kanssa, jonka Pedrokin tuntee. Pedro ja Hara ovat ystäväystyneet vähitellen ja alkaneet lopulta pyöriä yhdessä. He polttelevat päivittäin kukintoa ja vetehtivät puistoissa joutavia turistien. Sairauspäivärahalle ajaututtuaan Pedro on päätenyt majailemaan Haran lattialle.

Hän avautuu tälle ajoittain elämästään, mutta Hara ei puhahda omista asioistaan mitään. Douppidiilerille varmasti fiksu tapa, Pedro tulkitsee.

Vähitellen hän on alkanut tuntea lojaaliutta vuokraisäntäänsä kohtaan. Antaahan tämä hänen poltella kukintojaan ja nukkua asunnossaan.

Siksi Pedro istuu nyt pikaruokalassa särisevän loisteputken alla.

Hantusella on edessään muovikassi, jonka hän työntää pöydän yli Pedrolle.

– Nää on Haralta, vedä ne autossa päälle.

Kaksikko poistuu ravintolasta ja lähtee kävelemään kohti rakennuksen takana avautuvaa Katri Valan puistoa. Puiston edessä olevalla kääntöpaikalla heitä odottaa harmaa neliovinen Opel Astra. Ratin takana istuu parikymppinen mies, jota Pedro ei ole nähnyt aiemmin. He nyökkäävät kuskille ja nousevat autoon.

Hantunen menee pelkääjän paikalle, Pedro asettuu takapenkille ja avaa kassin. Ruttuisesta pussista paljastuu violetti punottu velhohattu ja räikeänsiniset aurinkolasit, jotka eivät peitä kunnolla silmiä. Porinakledjut, hän puuskahtaa mielessään. Onko hän lähdössä naamiaisiin vai perintäkeikalle? Ei edes hanskoja. Ei mitään sellaista välineistöä, jota torpedoilla elokuvissa on.

Eihän Pedro toisaalta mikään velanperijä olekaan. Omassa päässään hän on yhä 25-vuotiaana se poika, joka juoksi ruskeiden silmiensä vuoksi vanhempia lapsia karkuun Kirstinmäessä.

– Sun pitää kovistella sitä vitun pollenistiä, Hantunen toteaa kuumeinen kiilto silmissään ja sanoo soittavansa velalliselle, 18-vuotiaalle Oskulle. He neuvottelevat hetken puhelimessa. Hantunen houkuttelee Oskun kääntöpaikalle lupaamalla tarjota blossomit.

Kuluu viisi minuuttia.

Osku saapuu pitkin Vilhovuorenkujaa ja astuu autoon vasemmasta takaovesta. Kuski ja Pedro tervehtivät häntä jäykin nyökkäyksin. Hantunen siirtyy takapenkille hänen vanavedessään. Osku istuu nyt Pedron ja Hantusen välissä ja tuijottaa eteensä samein, pahaa-aavistamattomin silmin. Pedro katsoo poikaa hetken arvioivasti. Pitkätukkainen nuorukainen on säälittävä näky: hontelo narkomaani, jonka toinen silmä vaikuttaa vahingoittuneen. Hän nappaa Oskun niskalenkkiin.

Juhannusviikolla kumpulalaisen pienkerrostalon rapusta löytyy ruumis. Ruumiinavauksessa selviää, että 18-vuotias helsinkiläismies on hakattu ja hukutettu.

Poliisi pidättää kaksi miestä, jotka ovat lehtien mukaan pahoinpidelleet uhriaan useita tunteja huumevelkojen vuoksi. Toinen pidätetyistä, 25-vuotias Pedro Avila-Mahkonen herättää mediassa erityistä mielenkiintoa, onhan entinen lupaava jalkapalloilija pelannut nuorten maajoukkueessa sekä ollut nimekkään mallitoimiston listoilla. Iltapäivälehdet nimeävät tapauksen Kumpulalan kidutusmurhaksi.

Myöhemmin Avila-Mahkonen tuomitaan elinkautiseen murhasta, vaikka teletunnistetiedot ja silminnäkijähavainnot todistavat ettei hän ollut surmapaikalla uhrin kuolinhetkellä. Pahoinpitelyn tilannut Hara saa puolestaan yhdeksän kuukautta ehdollista vankeutta avunannosta vapaudenriistoon.

Hukkuminen on dokumenttiromaani rikoksesta, siihen johtaneista syistä ja sen seurauksista.

